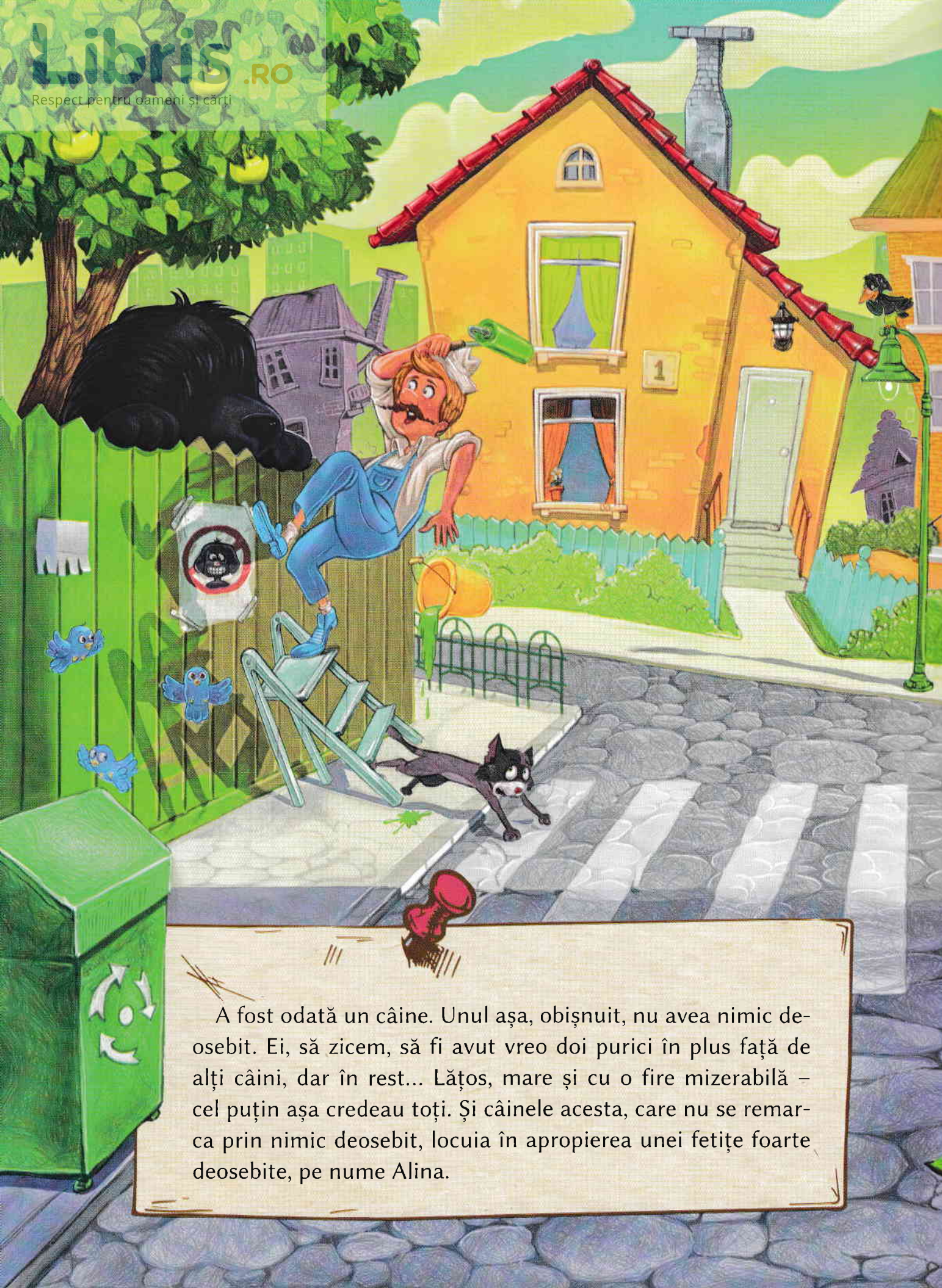

SERGHEI LOSKOT

CÂINII MARI SE TEM de fetițele mici

Ilustrații de Maksim Dolinnâi
Traducere din limba rusă de Antoaneta Olteanu

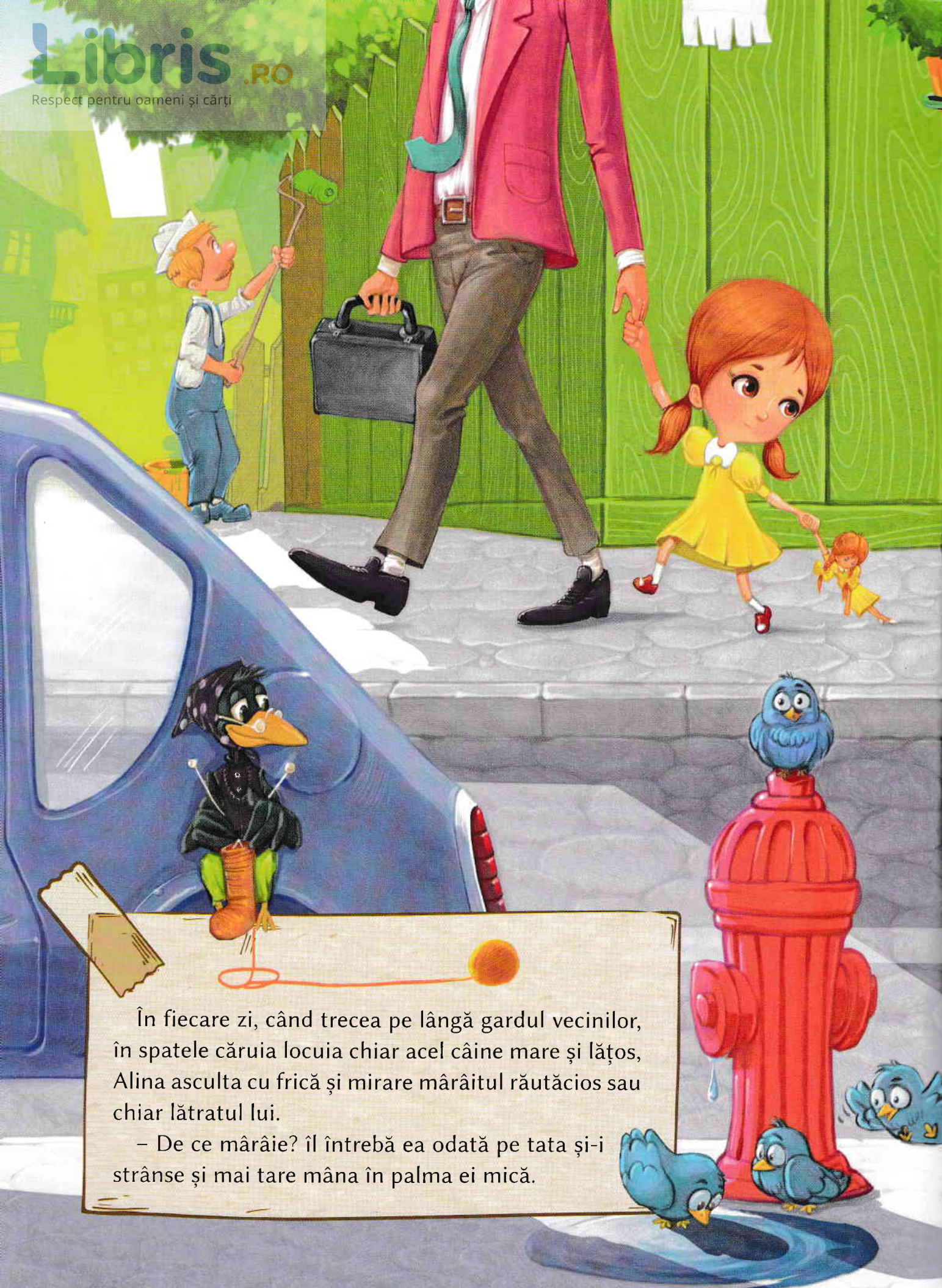

A fost odată un câine. Unul așa, obișnuit, nu avea nimic deosebit. Ei, să zicem, să fi avut vreo doi purici în plus față de alți câini, dar în rest... Lățos, mare și cu o fire mizerabilă – cel puțin așa credeau toți. Și câinele acesta, care nu se remarcă prin nimic deosebit, locuia în apropierea unei fete foarte deosebite, pe nume Alina.

Fetița se remarcă prin faptul că mânuțele și piciorușele ei erau foarte independente, adică nu depindeau aproape deloc de stăpâna lor. Mânuțele puneau mâna pe ce se nimerea, iar piciorușele alergau pe unde apucau.

Mama fetei spunea că e o mare ștrengăriță, dar tata nu spunea nimic, pur și simplu o scotea pe copilă din necazurile mai mari sau mai mici în care intra ea cu mânuțele și piciorușele ei neascultătoare.

În fiecare zi, când trecea pe lângă gardul vecinilor, în spatele căruia locuia chiar acel câine mare și lăptos, Alina asculta cu frică și mirare mârâitul răutăcios sau chiar lătratul lui.

– De ce mârâie? îl întrebă ea odată pe tata și-i strânse și mai tare mâna în palma ei mică.

- Are o fire rea și se teme de copii, răspunse tata, îndreptându-și cravata.
 - Prostii! Câinii mari nu pot să se teamă de fetițele mici, doar sunt mari și au și dinți.
 - Sigur că pot, spuse ferm tata și grăbi pasul.
- În adâncul sufletului și el se temea de acest câine, deși toți tații sunt curajoși, ca și mamele, de altfel.

